

Майсторъ Веселинъ изтръпна. Хвана Мицка за ржката, потегли го, едвамъ можа да продума:

— Върви, върви, да те видятъ!

Майсторъ Веселинъ отвори портата, мина двора, стигна предъ кѣщи и викна:

— Севдо! Севдо!

Претропаха ситни стѣпки. На прага се подаде малката, русокоса Севда, дѣщерята на майсторъ Веселина. Спрѣ се, както бѣше хванала држката на вратата, и се чудѣше: кого води татко ѝ?

Майсторъ Веселинъ замаха съ ржка:

— Ела, ела насамъ!

Севда пристѣпи, достраше я, спрѣ се. Мицко не разбираше нищо. Напрашеното му отъ тухлитѣ лице горѣше учудено.

Майсторъ Веселинъ отиде при Севда, пипна ѝ ржката, грабна и ржката на Мицка, па ги съедини една въ друга:

— Ха, да се запознаете!

Севда мълчеше и се дърпаше. Мълчеше и се теглѣше назадъ и Мицко.

— Ухъ! И то било роднини! Дръжте се, де!...

И, дорде издума, Севда ревна:

— Страхъ ме е отъ него!...

А Мицко се връцна:

— Азъ да вървя, че ме чакатъ...

Майсторъ Веселинъ гледаше ту Севда, ту Мицка. Държеше имъ ржцетѣ една въ друга, не ги пускаше. Усмиваше се, кимаше глава и само повтаряше:

— Той си е, нашъ Мицко, батювото момче...

А после, като се сепна изведнажъ, пусна Севда и рече бързишкомъ:

— Върви кажи на майка си: бате Мицко дойде!

Севда това и чакаше: часъ по-скоро да се скрие. Изтърча нагоре по стълбитѣ и само се чу да вика:

— Единъ бате дошълъ, мамо... Единъ бате...

А Майсторъ Веселинъ сграбчи ржката на Мицка, поведе го въ кѣщи и влажнитѣ му, насълзени очи запремигваха бързо-бързо.